

**การกำหนดคำบังคับตามคำพิพากษา
เพิกถอนคำสั่งทางปกครองและกฎในสาธารณรัฐออสเตรีย**

The prescription of decrees in delivering an Administrative Court judgment
for restraining an administrative act or revocation of a regulation in the Republic of Austria

วิษณุพาส พิมพ์อักษร *

รับบทความเมื่อ 1 กรกฎาคม 2566

แก้ไขบทความเมื่อ 12 มีนาคม 2567

ตอบรับบทความเมื่อ 14 มีนาคม 2567

บทคัดย่อ

สาธารณรัฐออสเตรียใช้ระบบศาลคู่ที่ไม่ได้แบ่งเป็นศาลยุติธรรมกับศาลปกครองเหมือนประเทศไทย แต่แบ่งเป็นศาลยุติธรรมกับศาลทางกฎหมายมหาชน ซึ่งประกอบด้วยศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียและศาลปกครอง ศาลปกครองของสาธารณรัฐออสเตรียมี 2 ชั้นศาล คือ ศาลปกครองชั้นต้นซึ่งรวมถึงศาลภาษีอากรแห่งสหพันธ์ด้วย และศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ศาลปกครองของสาธารณรัฐออสเตรียมีอำนาจพิจารณาพิพากษาความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครองแต่ไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาความชอบด้วยกฎหมายของกฎหรือกฎหมายลำดับรอง เพราะอำนาจดังกล่าวอยู่ในเขตอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย

การตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครองซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครอง โดยทั่วไปจะดำเนินการโดยศาลปกครองชั้นต้น และศาลปกครองชั้นต้นมีอำนาจกำหนดคำบังคับซึ่งมีผลผูกพันฝ่ายปกครองในการออกคำสั่งทางปกครองใหม่ โดยศาลปกครองชั้นต้นมักกำหนดคำบังคับดังกล่าวในลักษณะของการกำหนดแนวทางและกรอบการดำเนินการที่ไม่ก้าวล่วงการใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครอง เพื่อให้ฝ่ายปกครองออกคำสั่งทางปกครองใหม่ได้โดยมีเนื้อหาและกระบวนการที่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรียมีอำนาจพิจารณาพิพากษาความชอบด้วยกฎหมายของคำพิพากษาและคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น โดยกฎหมายได้ให้อำนาจศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรียในการวินิจฉัยประเด็นแห่งคดีซึ่งรวมถึงการวินิจฉัยความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครองด้วยในกรณีที่คดีปรากฏข้อเท็จจริงเพียงพอต่อการทำคำวินิจฉัย และการวินิจฉัย

* นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน (เกียรตินิยม) (LL.M., Öffentliches Recht) มหาวิทยาลัยบอนน์ (Rheinische Friedrich-Wilhelms-Universität Bonn) สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี, พนักงานคดีปกครองชำนาญการ กลุ่มศึกษากฎหมายมหาชน 2 สำนักวิจัยและวิชาการ สำนักงานศาลปกครอง

ในประเด็นแห่งคดีจะเป็นประโยชน์แก่ความไม่ยุ่งยาก ตรงตามวัตถุประสงค์ และประหยัดค่าใช้จ่าย โดยศาลปกครองสูงสุดจะต้องตรวจสอบข้อเท็จจริงสำคัญให้ชัดเจน และอาจมอบหมายให้ศาลปกครองชั้นต้น ดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ส่วนศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียซึ่งมีอำนาจพิจารณา พิพากษาความชอบด้วยกฎหมายของกฎหมายลำดับรองนั้น ในการพิพากษาเพิกถอนกฎหมายลำดับรอง ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย กฎหมายไม่ได้ให้อำนาจแก่ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียในการกำหนด ค่าบังคับที่จะมีผลผูกพันฝ่ายปกครองในการออกกฎหมายลำดับรองใหม่ แต่คำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญ แห่งสาธารณรัฐออสเตรียผูกพันให้ฝ่ายปกครองประกาศการเพิกถอนกฎหมายลำดับรองโดยไม่ชักช้าเท่านั้น

คำสำคัญ : เขตอำนาจศาล, วิธีพิจารณาคดี, การกำหนดค่าบังคับตามคำพิพากษา

Abstract

The Republic of Austria has a dual court system, but it is not divided into Courts of Justice and Administrative Courts like Thailand, as the organization jurisdiction in Austria is divided into general courts and courts of public law. Austrian Public Law Courts comprise the Constitutional Court and Administrative Courts. The Administrative Courts are divided into two levels : the Supreme Administrative Court and the Administrative Courts of First Instance including the Federal Fiscal Court. The Administrative Courts have the competence to try and adjudicate administrative cases concerning the legality of an administrative act, while the legality of a regulation falls within the jurisdiction of the Constitutional Court of the Republic of Austria.

An Administrative Court of First Instance normally has the competence to try and adjudicate cases concerning the legality of an administrative act within the jurisdiction of the Administrative Courts including the power to issue a decree for restraining an administrative act and for ordering the administration to issue a new administrative act. These orders often take the form of guidelines or frameworks, that do not infringe on the administration's discretion, so the administration can issue a new administrative act legally. The Supreme Administrative Court of the Republic of Austria has the competence to try and adjudicate cases concerning the legality of a judgment or an order of an Administrative Court of First Instance and also, as the law authorized the Supreme Administrative Court to try and judge questions of facts, the legality of an administrative act when sufficient facts are available to deliver a judgment. The adjudication on the legality of an administrative act by the Supreme Administrative Court intends to benefit simplicity, effectivity and cost efficiency. In some cases, the Supreme Administrative Court may assign the Administrative Court of First Instance to conduct further fact-finding. Meanwhile, the Constitutional Court of the Republic of Austria has the competence to try and adjudicate cases concerning the legality of a regulation. Although the Constitutional Court judgment may revoke an unlawful regulation, it is not binding the administration to issue a new regulation. Constitutional Court judgment revoking a regulation only obligates the administration to declare the revocation of that regulation unhesitatingly.

Keywords : jurisdiction, administrative court procedure, prescription of decrees in delivering judgment

1. เขตอำนาจของศาลปกครองและศาลรัฐธรรมนูญในสาธารณรัฐออสเตรีย

สาธารณรัฐออสเตรียเป็นประเทศที่ใช้ระบบศาลคู่ โดยแบ่งเป็นศาลยุติธรรมและศาลทางกฎหมายมหาชน ศาลยุติธรรมมีอำนาจหน้าที่พิจารณาคดีแพ่งและคดีอาญา ประกอบด้วย 4 ชั้นศาล ได้แก่ ศาลแขวง (Bezirksgerichte – BG) ศาลมลรัฐ (Landesgerichte – LG) ศาลสูงแห่งมลรัฐหรือศาลอุทธรณ์ (Oberlandesgerichte – OLG) และศาลสูงสุดแห่งสหพันธ์หรือศาลฎีกาแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย (Oberster Gerichtshof – OGH) ส่วนศาลทางกฎหมายมหาชนประกอบด้วยศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย (Verfassungsgerichtshof – VfGH) 1 ศาล และศาลปกครอง 2 ชั้นศาล คือ ศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย (Verwaltungsgerichtshof – VwGH) 1 ศาล และศาลปกครองชั้นต้น 11 ศาล อันได้แก่ ศาลปกครองชั้นต้นแห่งมลรัฐ (Landesverwaltungsgerichte – LVwG) 8 ศาล ศาลปกครองชั้นต้นแห่งกรุงเวียนนา (Verwaltungsgericht Wien – VGW) 1 ศาล ศาลปกครองชั้นต้นแห่งสหพันธ์ (Bundesverwaltungsgericht – BVwG) 1 ศาล ในกรุงเวียนนา และศาลภาษีอากรแห่งสหพันธ์ (Bundesfinanzgericht – BFG) 1 ศาล ในกรุงเวียนนาเช่นกัน¹

รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐออสเตรีย (Österreichische Bundesverfassung) หมายถึงกฎหมายหลายฉบับที่กำหนดหลักรัฐธรรมนูญ ประกอบด้วย กฎหมายระดับรัฐบัญญัติของสหพันธ์ซึ่งเรียกรวมกันว่า กฎหมายรัฐธรรมนูญของสหพันธ์ (Bundesverfassungsgesetze)² บทบัญญัติในกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Gesetzesbestimmungen) ซึ่งเรียกว่า บทบัญญัติรัฐธรรมนูญ (Verfassungsbestimmungen) และสนธิสัญญาระหว่างรัฐ (Staatsverträge) โดยมีรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ (Bundes-Verfassungsgesetz – B-VG) เป็นศูนย์กลาง ซึ่งหมวด 8 ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ กำหนดทั้งเขตอำนาจของศาลปกครองและเขตอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ซึ่งต่างจากกฎหมายไทยและกฎหมายเยอรมัน โดยมาตรา 197 และมาตรา 210 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กำหนดเฉพาะอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองและศาลรัฐธรรมนูญโดยมิได้กำหนดไปถึงประเภทคดี ซึ่งประเภทคดีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2561 ในทำนองเดียวกันกับมาตรา 93 และมาตรา 95 ของกฎหมายพื้นฐานแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (Grundgesetz – GG) ซึ่งกำหนดเฉพาะอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครอง และกำหนดประเภทคดีในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาคดีปกครอง (Verwaltungsgerichtsordnung – VwGO) และรัฐบัญญัติว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีในศาลรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ (Bundesverfassungsgerichtsgesetz – BVerfGG) รัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ของสาธารณรัฐออสเตรียจึงเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ต้องนำมาประกอบการพิจารณาคดีปกครองและการพิจารณาคดีในศาลรัฐธรรมนูญด้วยเสมอ

¹ Bundesverfassungsgesetze เป็นรูปพหูพจน์ โดยมี Bundesverfassungsgesetz เป็นรูปเอกพจน์ มีตัวย่อคือ BVG โดยไม่มียัติภังค์

² Nigel Foster, *Austrian Legal System and Laws*, n.e.. (n.p. : Taylor and Francis, 2013).

ศาลปกครองชั้นต้นในสาธารณรัฐออสเตรียมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคำฟ้องใน 2 กรณี คือ คำฟ้องในกรณีทั่วไปตามมาตรา 130 วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ อันได้แก่

(1) คำฟ้องโต้แย้งคำสั่งทางปกครองเนื่องจากความไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(2) คำฟ้องโต้แย้งปฏิบัติการทางปกครองและมาตรการบังคับทางปกครอง³ เนื่องจากความไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(3) คำฟ้องเนื่องจากฝ่ายปกครองละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ในการพิจารณาออกคำสั่งทางปกครอง⁴

คำฟ้องในกรณีพิเศษมีการบัญญัติไว้ในกฎหมายของสหพันธ์และกฎหมายของมลรัฐตามมาตรา 130 วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ กล่าวคือ

(1) คำฟ้องเนื่องจากความไม่ชอบด้วยกฎหมายในการดำเนินการของหน่วยงานทางปกครองในการบังคับใช้กฎหมาย หรือ

(2) คำฟ้องเนื่องจากความไม่ชอบด้วยกฎหมายในการดำเนินการของผู้จัดซื้อจัดจ้างในการจัดซื้อจัดจ้างสาธารณะ หรือ

(3) ข้อพิพาทตามกฎหมายข้าราชการ หรือ

(4) คำฟ้อง ข้อพิพาท หรือคำขอในเรื่องอื่น⁵

เมื่อพิจารณามาตรา 130 วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ จะเห็นได้ว่า ศาลปกครองชั้นต้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษาประเภทคำฟ้องในกรณีทั่วไป 3 ประเภท คือ คำฟ้องโต้แย้งคำสั่งทางปกครอง (Bescheidbeschwerde) คำฟ้องโต้แย้งปฏิบัติการทางปกครองและมาตรการบังคับทางปกครอง (Maßnahmenbeschwerde) และคำฟ้องเรียกร้องให้มีการพิจารณาทางปกครอง (Säumnisbeschwerde) โดยคำฟ้องโต้แย้งคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 130 วรรคหนึ่ง (1) และคำฟ้องโต้แย้งมาตรการทางปกครองตามมาตรา 130 วรรคหนึ่ง (2) ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ เป็นคำฟ้องโต้แย้งความไม่ชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองเทียบได้กับคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 บางส่วน เพราะศาลปกครองในสาธารณรัฐออสเตรีย

³ เช่น การยึดป้ายทะเบียนรถ การสลายการชุมนุม การรื้อถอนโรงงาน ฯลฯ ใน oesterreich.gv.at, “Akt unmittelbarer verwaltungsbehördlicher Befehls - und Zwangsgewalt,” oesterreich.gv.at, [Online], retrieved from <https://www.oesterreich.gv.at/lexicon/A/Seite.991413.html> เมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2556; กรมบังคับคดีกระทรวงยุติธรรม, มาตรการบังคับทางปกครอง, 2565, กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, หน้า 2.

⁴ oesterreich.gv.at, “Säumnisbeschwerde,” oesterreich.gv.at, [Online], retrieved from <https://www.oesterreich.gv.at/lexicon/S/Seite.991280.html> เมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2556.

⁵ Bundes-Verfassungsgesetz, Artikel 130., BGBl. I Nr. 51/2012 (1. Jänner 2014) : S.5; Bundes-Verfassungsgesetz, Artikel 130., BGBl. I Nr. 14/2019 (15. Jänner 2019) : S.3.

ไม่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาฎีกาที่ออกโดยฝ่ายปกครองซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ⁶ ส่วนคำฟ้องเรียกร้องให้มีการพิจารณาทางปกครองตามมาตรา 130 วรรคหนึ่ง (3) ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ เทียบได้กับคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมาย กำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (2) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ดังนั้น การศึกษาเกี่ยวกับการกำหนดคำบังคับ ตามคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองและกฎในสาธารณรัฐออสเตรียจึงจำเป็นต้องศึกษาการกำหนด คำบังคับตามคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครอง และการกำหนด คำบังคับตามคำพิพากษาเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของกฎหมายลำดับรองซึ่งอยู่ในเขตอำนาจ ของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย

ศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรียมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีในกรณีทั่วไป ตามมาตรา 133 วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ ได้แก่

- (1) คดีที่อุทธรณ์ได้แย้งคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นเนื่องจากความไม่ชอบด้วยกฎหมาย
- (2) คำขอให้ศาลปกครองสูงสุดกำหนดระยะเวลาเนื่องจากศาลปกครองชั้นต้นละเลย ไม่ปฏิบัติหน้าที่ในการทำคำวินิจฉัยภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด⁷
- (3) ข้อขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลปกครองชั้นต้นด้วยกัน หรือระหว่าง ศาลปกครองชั้นต้นกับศาลปกครองสูงสุด

อีกทั้งศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิจารณาพิพากษาในกรณีพิเศษ เมื่อกฎหมาย ของสหพันธ์หรือกฎหมายของมลรัฐกำหนดอำนาจหน้าที่อื่น ๆ ในการวินิจฉัยตามคำขอของศาลยุติธรรม เพื่อให้ศาลปกครองสูงสุดยืนยันความไม่ชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครองหรือคำพิพากษา ของศาลปกครองชั้นต้นตามมาตรา 133 วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์⁸

สำหรับศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรียนั้น คำสั่งทางปกครองไม่ใช่วัตถุแห่งคดี แต่เป็นคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และไม่มีช่องทางให้ฟ้องโต้แย้งความไม่ชอบด้วยกฎหมาย ของคำสั่งทางปกครองต่อศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรียโดยตรง เดิมศาลปกครองสูงสุด แห่งสาธารณรัฐออสเตรียเคยมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคำฟ้องโต้แย้งคำสั่งทางปกครองและคำฟ้องเรียกร้อง ให้มีการพิจารณาทางปกครอง⁹ ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของศาลปกครองชั้นต้นในปัจจุบัน แต่เมื่อมีการจัดตั้ง

⁶ Bundes-Verfassungsgesetz, Artikel 139., BGBl. I Nr. 114/2013 (11. Juli 2013) : S.2.

⁷ Die Wirtschaftskammer, “Rechtsschutz bei Säumnis von Verwaltungsbehörden : Der Fristsetzungsantrag bei Säumnis eines Verwaltungsgerichtes,” WKO, [Online], retrieved from https://www.wko.at/service/wirtschaftsrecht-gewerberecht/Rechtsschutz_bei_Saeumnis_von_Verwaltungsbehoerden.html เมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2566.

⁸ Bundes-Verfassungsgesetz, Artikel 133., BGBl. I Nr. 51/2012 (5. Juni 2012) : S.6-7.

⁹ Bundes-Verfassungsgesetz, Artikel 130., BGBl. I Nr. 685/1988 (20. Dezember 1988) : S.4498.

ศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2014 (พ.ศ. 2557) เนื่องจากการปฏิรูปวิธีพิจารณาคดีปกครอง และการตรารัฐบัญญัติแก้ไขเขตอำนาจของศาลปกครอง ค.ศ. 2012 (พ.ศ. 2555) (Verwaltungsgerichtsbarkeits-Novelle 2012) ซึ่งรวมอำนาจตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการพิจารณาทางปกครองจากหน่วยงานฝ่ายปกครอง คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาททางปกครอง (Die unabhängigen Verwaltungssenate – UVS)¹⁰ และศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย (ซึ่งขณะนั้นเป็นศาลปกครองเพียงแห่งเดียวและเพียงชั้นศาลเดียวของสาธารณรัฐออสเตรีย) ให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครองชั้นต้นที่จัดตั้งขึ้นใหม่ 11 ศาล โดยการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐบัญญัติว่าด้วยวิธีพิจารณาเรื่องทางปกครองทั่วไป ค.ศ. 1991 (พ.ศ. 2534) (Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz – AVG) ยกเลิกอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาททางปกครอง และให้เรื่องทางปกครองที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาททางปกครอง มีผลเป็นการฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2014 (พ.ศ. 2557)¹¹ รวมถึงจำกัดอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองให้เหลือเพียงเรื่องทางปกครองในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของเทศบาลเท่านั้น และแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์เพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของศาลปกครองชั้นต้นในการพิจารณาคำฟ้องโต้แย้งคำสั่งทางปกครอง ปฏิบัติการทางปกครอง และมาตรการบังคับทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย รวมถึงแก้ไขให้ศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรียมีอำนาจพิจารณาพิพากษาอุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาและคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น

นอกจากศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียจะมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายในระดับรัฐบัญญัติ ทั้งรัฐบัญญัติของสหพันธ์และรัฐบัญญัติของมลรัฐ ตามคำร้องของผู้ซึ่งถูกระทบสิทธิโดยตรงจากความไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ศาลและหน่วยงานของรัฐ ซึ่งต้องใช้บังคับกฎหมายนั้น รวมถึงรัฐบาลและสมาชิกสภาตามมาตรา 140 ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ แล้ว ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียยังมีอำนาจตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของกฎหมายลำดับรองตามคำร้องของศาล หน่วยงานวินิจฉัยเรื่องทางปกครอง หรือคู่กรณีในคดีพิพาทซึ่งมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของกฎหมายลำดับรองตามมาตรา 139 ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์¹² อีกด้วย ด้วยเหตุนี้ การตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของกฎหมายลำดับรองจึงแตกต่างจากการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายเนื่องจากการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายอันเกิดจากคดีพิพาทในศาลอื่น อำนาจในการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของกฎหมายลำดับรองในสาธารณรัฐออสเตรียจึงเป็นอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญเท่านั้น ศาลปกครองของสาธารณรัฐออสเตรียจึงไม่มีอำนาจ

¹⁰ คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาททางปกครองเป็นคณะกรรมการอิสระที่ไม่อยู่ในโครงสร้างของฝ่ายปกครอง

¹¹ Verwaltungsgerichtsbarkeits-Ausführungsgesetz 2013, Artikel 2 Verwaltungsgerichtsbarkeits-Übergangsgesetz, BGBl. I Nr. 33/2013 (13. Februar 2013) : S.18-55.

¹² Bundes-Verfassungsgesetz, Artikel 139. und Artikel 140., BGBl. I Nr. 114/2013 (11. Juli 2013) : S.2-3.

พิจารณาพิพากษาคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกกฎโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายดังเช่นกฎหมายไทย หรือคำร้องขอให้ตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของกฎหมายลำดับรอง (Antrag auf Normenkontrolle) ดังเช่นสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

2. อำนาจในการทำคำพิพากษาของศาลปกครองและศาลรัฐธรรมนูญตามกฎหมายออสเตรีย

นอกจากรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์จะกำหนดประเภทคดีที่ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาแล้ว ยังมีกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครองอีก 3 ฉบับ ได้แก่ รัฐบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองสูงสุดและวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ค.ศ. 1985 (พ.ศ. 2528) (Verwaltungsgerichtshofgesetz 1985 – VwGG) บัญญัติเกี่ยวกับวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย รัฐบัญญัติวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองชั้นต้น (Verwaltungsgerichtsverfahrensgesetz – VwGVG) บัญญัติเกี่ยวกับวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองชั้นต้นแห่งมลรัฐ ศาลปกครองชั้นต้นแห่งกรุงเวียนนา และศาลปกครองชั้นต้นแห่งสหพันธ์ และประมวลกฎหมายภาษีอากรแห่งสหพันธ์ (Bundesabgabenordnung – BAO) บัญญัติเกี่ยวกับวิธีพิจารณาคดีในศาลภาษีอากรแห่งสหพันธ์ ส่วนวิธีพิจารณาคดีในศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียเป็นไปตามรัฐธรรมนูญจัดตั้งศาลรัฐธรรมนูญและวิธีพิจารณาคดีในศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ค.ศ. 1953 (พ.ศ. 2496) (Verfassungsgerichtshofgesetz 1953 – VfGG)

บทความนี้จะได้ทำการศึกษารัฐบัญญัติวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองชั้นต้น รัฐบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองสูงสุดและวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ค.ศ. 1985 (พ.ศ. 2528) และรัฐธรรมนูญจัดตั้งศาลรัฐธรรมนูญและวิธีพิจารณาคดีในศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ค.ศ. 1953 (พ.ศ. 2496) ในส่วนที่เกี่ยวกับการทำคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองและกฎ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 อำนาจในการทำคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้น

มาตรา 28 วรรคหนึ่ง แห่งรัฐบัญญัติวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองชั้นต้น บัญญัติว่า “หากไม่มีการถอนคำฟ้องหรือยุติการพิจารณาคดี ศาลปกครองชั้นต้นจะวินิจฉัยคดีโดยการทำคำพิพากษา” บทบัญญัตินี้สามารถอธิบายได้ว่า ศาลปกครองชั้นต้นมีรูปแบบคำวินิจฉัย (Entscheidungsformen) 2 รูปแบบ คือ คำพิพากษา (Erkenntnis) ในกรณีที่มีการพิจารณาคดีดำเนินไปจนถึงที่สุดและศาลมิได้ยกฟ้องคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี และคำสั่งศาล (Beschluss) ในกรณีที่ศาลพิพากษายกฟ้องหรือยุติการพิจารณาคดี¹³ ในทำนองเดียวกันกับคำพิพากษาและคำสั่งศาลตามกฎหมายไทย

¹³ Landesverwaltungsgericht Steiermark, “Entscheidungsformen des Verwaltungsgerichtes,” Landesverwaltungsgericht Steiermark, [Online], retrieved from <https://www.lwvg-stmk.gv.at/cms/beitrag/11953511/104501145> เมื่อ 19 มกราคม 2566.

สำหรับคำฟ้องโต้แย้งความไม่ชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 130 วรรคหนึ่ง (1) ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์นั้น มาตรา 28 วรรคสอง แห่งรัฐบัญญัติวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองชั้นต้น กำหนดว่า ศาลปกครองชั้นต้นจะวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดีได้ ในกรณีที่

(1) ข้อเท็จจริงสำคัญมีความชัดเจนแล้ว หรือ

(2) การวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดีโดยศาลปกครองชั้นต้นจะเป็นประโยชน์เพื่อความเร็วหรือจะเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายอย่างมีนัยสำคัญ

กรณีที่ปรากฏเงื่อนไขตามมาตรา 28 วรรคสอง ศาลปกครองชั้นต้นมีอำนาจตามมาตรา 28 วรรคสาม แห่งรัฐบัญญัติวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองชั้นต้น ในการวินิจฉัยเนื้อหาแห่งคดีเกี่ยวกับคำฟ้องตามมาตรา 130 วรรคหนึ่ง (1) ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ ในกรณีที่ฝ่ายปกครองไม่คัดค้านเมื่อมีการยื่นคำร้องโดยคำนึงถึงการลดความซับซ้อนหรือการเร่งรัดกระบวนการพิจารณาอย่างมีนัยสำคัญ หากฝ่ายปกครองละเลยไม่แสวงหาข้อเท็จจริงที่จำเป็น ให้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ถูกโต้แย้งและให้ฝ่ายปกครองดำเนินการพิจารณาออกคำสั่งใหม่ ทั้งนี้ ฝ่ายปกครองต้องผูกพันตามคำวินิจฉัยทางกฎหมายที่ปรากฏในคำสั่งศาลดังกล่าว

กรณีที่ฝ่ายปกครองต้องใช้ดุลพินิจในการพิจารณาทางปกครอง และเป็นกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้วินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดีด้วยตนเองได้ตามมาตรา 28 วรรคสอง และคำฟ้องไม่ถูกถอนฟ้องหรือยกฟ้อง มาตรา 28 วรรคสี่ แห่งรัฐบัญญัติวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองชั้นต้น บัญญัติให้ศาลปกครองชั้นต้นมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ถูกโต้แย้งและส่งเรื่องกลับไปยังฝ่ายปกครองเพื่อให้ออกคำสั่งทางปกครองใหม่ ทั้งนี้ ฝ่ายปกครองต้องผูกพันตามคำวินิจฉัยในข้อกฎหมายซึ่งศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งนี้

เมื่อศาลปกครองชั้นต้นเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ถูกโต้แย้งแล้ว มาตรา 28 วรรคห้า แห่งรัฐบัญญัติวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองชั้นต้น กำหนดว่า ฝ่ายปกครองมีหน้าที่ดำเนินการโดยใช้เครื่องมือทางกฎหมายที่มีอยู่ทำให้สถานะทางกฎหมายกลับสู่สถานะเดิมโดยไม่ชักช้า โดยต้องผูกพันกับความเห็นทางกฎหมายของศาลปกครองชั้นต้น¹⁴

มาตรา 28 วรรคสองถึงวรรคห้า แห่งรัฐบัญญัติวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองชั้นต้น กำหนดเกี่ยวกับการทำคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 130 วรรคหนึ่ง (1) ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ สรุปได้ว่า ศาลปกครองชั้นต้นจะมีอำนาจวินิจฉัยเนื้อหาแห่งคดีเมื่อข้อเท็จจริงสำคัญในคดีมีความชัดเจนแล้ว หรือการวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดีโดยศาลปกครองชั้นต้นจะเป็นประโยชน์เพื่อความเร็วหรือจะเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ ในกรณีที่ฝ่ายปกครองไม่คัดค้านเมื่อมีการยื่นคำร้องโดยคำนึงถึงการลดความซับซ้อนหรือการเร่งรัดกระบวนการพิจารณาอย่างมีนัยสำคัญ

¹⁴ Verwaltungsgerichtsverfahrensgesetz, Artikel 28., BGBl. I Nr. 33/2013 (13. Februar 2013) : S.10.

หากฝ่ายปกครองละเลยไม่แสวงหาข้อเท็จจริงที่จำเป็น ให้ศาลปกครองชั้นต้นเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง ที่ถูกโต้แย้งและให้ฝ่ายปกครองไปพิจารณาออกคำสั่งทางปกครองใหม่ โดยที่ฝ่ายปกครองต้องผูกพัน ตามคำวินิจฉัยทางกฎหมายที่ปรากฏในคำสั่งศาลและมีหน้าที่ดำเนินการโดยใช้เครื่องมือทางกฎหมาย ที่ตนมีทำให้สถานะทางกฎหมายกลับสู่สถานะเดิมให้สอดคล้องกับความเห็นทางกฎหมายที่ปรากฏ ในคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้น

2.2 อำนาจในการทำคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย

มาตรา 42 วรรคหนึ่ง แห่งรัฐบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองสูงสุดและวิธีพิจารณาคดี ในศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ค.ศ. 1985 (พ.ศ. 2528) บัญญัติให้ศาลปกครองสูงสุด มีอำนาจวินิจฉัยคดีพิพาททั้งปวงเท่าที่รัฐบัญญัติฉบับนี้มีได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ซึ่งศาลปกครองสูงสุด มีอำนาจในการทำคำพิพากษาโดยการยกอุทธรณ์ที่ไม่มีเหตุผลเพียงพอ การเพิกถอนคำพิพากษาหรือคำสั่ง ศาลปกครองชั้นต้นที่ถูกโต้แย้ง หรือการวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีก็ได้

ศาลปกครองสูงสุดจะเพิกถอนคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นที่ถูกโต้แย้ง ตามมาตรา 42 วรรคสอง แห่งรัฐบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองสูงสุดและวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองสูงสุด แห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ค.ศ. 1985 (พ.ศ. 2528)

(1) ด้วยเหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมายในทางเนื้อหาของคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล
(2) ด้วยเหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมายในเรื่องอำนาจของศาลปกครองชั้นต้น
(3) ด้วยเหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมายจากการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติ ว่าด้วยกระบวนการพิจารณาคดี เนื่องจาก

a) ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงแห่งคดีในประเด็นสำคัญต่างจากที่ปรากฏ ในสำนวน

b) ข้อเท็จจริงไม่เพียงพอในประเด็นสำคัญ

c) ศาลปกครองชั้นต้นอาจมีคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลเป็นอย่างอื่น หากได้ปฏิบัติตาม บทบัญญัติว่าด้วยกระบวนการพิจารณาคดีนั้น

ในการเพิกถอนคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถูกโต้แย้งข้างต้น มาตรา 42 วรรคสาม แห่งรัฐบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้คดีกลับสู่สถานะเดิมก่อนมีการทำคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลปกครองชั้นต้น ที่ถูกโต้แย้งนั้น

ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีได้ตามมาตรา 42 วรรคสี่ แห่งรัฐบัญญัติเดียวกัน กล่าวคือ หากคดีปรากฏข้อเท็จจริงเพียงพอต่อการทำคำวินิจฉัยและการวินิจฉัย ในประเด็นแห่งคดีจะเป็นประโยชน์แก่ความไม่ยุ่งยาก ตรงตามวัตถุประสงค์ และประหยัดค่าใช้จ่าย ในกรณีนี้

ศาลปกครองสูงสุดจะต้องตรวจสอบข้อเท็จจริงสำคัญให้ชัดเจน และเพื่อการนั้นศาลปกครองสูงสุดอาจมอบหมายให้ศาลปกครองชั้นต้นดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมก็ได้¹⁵

ดังนั้น ตามมาตรา 42 วรรคหนึ่ง แห่งรัฐบัญญัติดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรียมีอำนาจทำคำพิพากษาใน 3 ลักษณะ คือ (1) การยกอุทธรณ์ที่ไม่มีเหตุผลเพียงพอ (2) การเพิกถอนคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถูกต้องแล้ว หรือ (3) การวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีก็ได้ ซึ่งการยกอุทธรณ์ที่ไม่มีเหตุผลเพียงพอและการเพิกถอนคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถูกต้องแล้วนั้น เป็นการใช้อำนาจของศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรียในกรณีทั่วไปโดยมีวัตถุประสงค์เป็นคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นที่ถูกต้องแล้ว แต่การวินิจฉัยประเด็นแห่งคดีตามมาตรา 42 วรรคสี่ แห่งรัฐบัญญัติเดียวกันนั้น เป็นการให้อำนาจศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรียวินิจฉัยเนื้อหาแห่งคดีและมีคำพิพากษาหรือคำสั่งต่อวัตถุประสงค์ในการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้นโดยตรง เช่น คำสั่งทางปกครองที่ถูกต้องแล้ว หรือปฏิบัติการทางปกครอง และมาตรการบังคับทางปกครองที่ถูกต้องแล้ว โดยการที่จะวินิจฉัยได้ต้องเป็นกรณีตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดไว้ คือ คดีปรากฏข้อเท็จจริงเพียงพอต่อการทำคำวินิจฉัยและการวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีจะเป็นประโยชน์แก่ความไม่ยุ่งยาก ตรงตามวัตถุประสงค์ และประหยัดค่าใช้จ่าย

2.3 อำนาจในการทำคำพิพากษาเพิกถอนกฎหมายลำดับรองของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย

รัฐบัญญัติจัดตั้งศาลรัฐธรรมนูญและวิธีพิจารณาคดีในศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ค.ศ. 1953 (พ.ศ. 2496) บัญญัติหลักเกณฑ์ในการทำคำพิพากษาสำหรับคดีพิพาทแต่ละประเภทแยกออกจากกัน โดยคดีพิพาทเกี่ยวกับการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของกฎหมายลำดับรองตามมาตรา 139 ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ ได้รับการบัญญัติไว้ในมาตรา 57 ถึงมาตรา 61a แห่งรัฐบัญญัติจัดตั้งศาลรัฐธรรมนูญและวิธีพิจารณาคดีในศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ค.ศ. 1953 (พ.ศ. 2496) ซึ่งมาตรา 59 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “คำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียต้องประกาศว่าเนื้อหาของกฎหมายลำดับรองทั้งหมดหรือบางส่วนที่ถูกเพิกถอนด้วยเหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมาย” และมาตรา 59 วรรคสอง แห่งรัฐบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า “ในการเพิกถอนกฎหมายลำดับรองจะต้องแจ้งให้ฝ่ายปกครองที่ออกกฎหมายลำดับรองนั้น และฝ่ายปกครองในระดับสูงสุดที่มีอำนาจของสหพันธ์หรือของมลรัฐทราบด้วย และต้องมีการประกาศตามมาตรา 139 วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ โดยระบุอย่างชัดแจ้งว่า กฎหมายลำดับรองหรือบทบัญญัติบางมาตราของกฎหมายลำดับรองนั้น ถูกเพิกถอนโดยคำพิพากษาของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย”¹⁶ ซึ่งมาตรา 139 วรรคห้า ประโยคที่หนึ่งของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ กำหนดว่า คำพิพากษาของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียซึ่งเพิกถอน

¹⁵ Verwaltungsgerichtshofgesetz 1985, Artikel 42., BGBl. I Nr. 33/2013 (13. Februar 2013) : S.31.

¹⁶ Verfassungsgerichtshofgesetz 1953, Artikel 59., BGBl. I Nr. 33/2013 (13. Februar 2013) : S.42.

กฎหมายลำดับรองด้วยเหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมายมีผลบังคับให้หน่วยงานทางปกครองในระดับสูงสุดที่มีอำนาจของสหพันธ์หรือของมลรัฐประกาศการเพิกถอนกฎหมายลำดับรองนั้นโดยไม่ชักช้า¹⁷

การวินิจฉัยความชอบด้วยกฎหมายของกฎหมายลำดับรองในสาธารณรัฐออสเตรีย อยู่ในเขตอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย มิใช่เขตอำนาจของศาลปกครองอย่างกฎหมายไทย และการเพิกถอนกฎหมายลำดับรองด้วยเหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ได้ให้อำนาจแก่ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียในการกำหนดหรือตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการออกกฎหมายลำดับรองฉบับใหม่ หรือกำหนดให้ฝ่ายปกครองผูกพันตามความเห็นในคำวินิจฉัยของศาลแต่อย่างใด ต่างจากการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองเนื่องจากความไม่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองผูกพันฝ่ายปกครองให้ดำเนินการทำให้สถานะทางกฎหมายกลับสู่สถานะเดิมให้สอดคล้องกับความเห็นทางกฎหมายของศาลปกครองชั้นต้น

3. ตัวอย่างคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองและกฎในสาธารณรัฐออสเตรีย

เนื่องจากความเห็นทางวิชาการเกี่ยวกับกฎหมายปกครองออสเตรียที่เข้าถึงได้จากประเทศไทยมีอยู่จำกัด การศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการกำหนดคำบังคับตามคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองและกฎในสาธารณรัฐออสเตรียจึงจำเป็นต้องศึกษาจากคำพิพากษาศาลปกครองและคำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 คำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองชั้นต้นในสาธารณรัฐออสเตรีย

คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นแห่งมลรัฐฟอรัลแบร์ค (Landesverwaltungsgericht Vorarlberg) ที่ LVwG-451-001/R2-2015 ลงวันที่ 3 สิงหาคม ค.ศ. 2015 (พ.ศ. 2558) (LVwG-451-001/R2-2015, Erkenntnis vom 03.08.2015) คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องโต้แย้งคำสั่งปฏิเสธคำขอสัญญาซื้อขายออสเตรียของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้เยาว์ ผู้ฟ้องคดีพำนักอาศัยอยู่ในสาธารณรัฐออสเตรียกับยายและสามีของยายตั้งแต่ปี ค.ศ. 2003 (พ.ศ. 2546) โดยมีใบอนุญาตผู้พำนักอาศัย ประเภทสมาชิกในครอบครัว และได้รับค่าอุปการะเลี้ยงดูจากสามีของยายและจากบิดา แต่หน่วยงานทางปกครองเห็นว่า สามีของยายมีประวัติอาชญากรรมและค่าอุปการะเลี้ยงดูทั้งหมดของผู้ฟ้องคดีไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพด้วยความปลอดภัยและผู้ฟ้องคดีไม่สามารถหาเลี้ยงชีพด้วยตนเองได้ จึงปฏิเสธคำขอสัญญาซื้อขายของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้นแห่งมลรัฐฟอรัลแบร์คเห็นว่า กรณีนี้ไม่ใช่กรณีที่ศาลปกครองจะวินิจฉัยประเด็นแห่งคดีได้เองตามมาตรา 28 วรรคสอง แห่งรัฐบัญญัติวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองชั้นต้น แต่เป็นกรณีที่ฝ่ายปกครองผู้มีอำนาจจะเลยไม่แสวงหาข้อเท็จจริงที่จำเป็น ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่พิพาทและส่งเรื่องกลับไปยังฝ่ายปกครองผู้มีอำนาจเพื่อให้ออกคำสั่งทางปกครองใหม่ โดยผูกพันตามคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้น

¹⁷ Bundes-Verfassungsgesetz, Artikel 139., BGBl. I Nr. 100/2003 (21. November 2003) : S.1473.

แห่งมลรัฐฟลอริดาเห็นว่า ในการพิจารณาของฝ่ายปกครองต้องแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมหรือแก้ไขดังต่อไปนี้ (1) หากผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับเงินช่วยเหลือสำหรับครอบครัวตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีให้การในการพิจารณาคดี (ซึ่งยังคงต้องชี้แจงเพิ่มเติม) เงินช่วยเหลือนี้จะไม่สามารถนำมาคำนวณรวมกับรายได้ (2) หากเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูที่บิดาของผู้ฟ้องคดีได้รับไว้ในในการพิจารณาคดีได้จ่ายไปแล้วจริงก่อนวันที่ยื่นคำขอ ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องนำเงินนี้ไปพิจารณาด้วย (3) เงินค่าดูแลยายของผู้ฟ้องคดีซึ่งชำระรายเดือนรวม 14 ครั้ง แต่ชำระจริงเพียง 12 ครั้ง ซึ่งในการคำนวณต้องพิจารณาข้อเท็จจริงนี้ด้วย (4) อ้างอิงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรียที่ 2008/01/0604 ลงวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 2010 (พ.ศ. 2553) ซึ่งศาลไม่อนุญาตให้นำค่าดูแลผู้สูงอายุไปคำนวณ หากการดูแลไม่ได้ให้บริการโดยบุคคลที่สาม และหากการรับเงินบำนาญเพียงอย่างเดียวไม่ส่งผลให้รายได้ของครัวเรือนต่ำกว่าอัตราอ้างอิงค่าเบี้ยเลี้ยงทดแทน การพิจารณาข้อเท็จจริงที่ศาลปกครองกำหนดจะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จก่อนที่จะบวกค่าเบี้ยยังชีพ

คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นแห่งมลรัฐฟลอริดาที่ LVwG-302-005/R9-2015 ลงวันที่ 2 มีนาคม ค.ศ. 2016 (พ.ศ. 2559) (LVwG-302-005/R9-2015, Erkenntnis vom 02.03.2016) คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องโต้แย้งใบอนุญาตให้เปลี่ยนแปลงการจัดสรรที่ดินซึ่งมีข้อบกพร่องหลายประการ เช่น ไม่มีข้อพิจารณาเกี่ยวกับการแบ่งเขตพื้นที่ที่ได้รับการจัดสรร มีการให้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเหตุผลในการริเริ่มการจัดสรรที่ดิน ไม่มีการพิสูจน์ความจำเป็นในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดสรรที่ดิน ไม่มีข้อมูลและแผนงานเกี่ยวกับการพัฒนาที่ดิน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลปกครองพิพากษาเพิกถอนใบอนุญาตให้เปลี่ยนแปลงการจัดสรรที่ดินดังกล่าว ศาลปกครองชั้นต้นแห่งมลรัฐฟลอริดาพิจารณาแล้วเห็นว่า ใบอนุญาตให้เปลี่ยนแปลงการจัดสรรที่ดินหรือคำสั่งทางปกครองที่ถูกโต้แย้งมีข้อบกพร่องในกระบวนการและเนื้อหาอันไม่อาจแยกออกจากคำสั่งทางปกครองที่ถูกโต้แย้งได้ จึงมีคำพิพากษาเพิกถอนใบอนุญาตให้เปลี่ยนแปลงการจัดสรรที่ดินโดยมีความเห็นเกี่ยวกับวิธีดำเนินการ ดังนี้ (1) เมือง F ในฐานะผู้ยื่นคำขอต้องว่าจ้างสำนักงานรังวัดที่ดินเพื่อจัดทำเอกสารประกอบการจัดทำแผนงานใหม่ตามข้อเท็จจริงที่ได้รับในกระบวนการพิจารณาคดีของศาล (2) การออกแบบที่เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ของพื้นที่จัดสรรใหม่ (จากมุมมองทางกฎหมาย) ต้องพิจารณาจากความสามารถในการก่อสร้างตามวัตถุประสงค์เท่านั้น ไม่ใช่จากสถานการณ์พิเศษหรือความต้องการของเจ้าของที่ดินแต่ละราย และ (3) หากไม่สามารถหลีกเลี่ยงการจัดสรรที่ดินใหม่ในพื้นที่ก่อสร้างที่สองต้องดำเนินการภายในขอบเขต ดังต่อไปนี้ (3.1) ไม่อนุญาตให้มีการก่อสร้างบนที่ดินแปลงใหม่ที่ไม่เชื่อมต่อกับเครือข่ายถนนจากการจัดสรรที่ดินใหม่ และ (3.2) การจัดหาพื้นที่สำหรับโรงงานร่วมและการคำนวณเงินสมทบสำหรับต้นทุนการผลิตของโรงงานร่วมจะต้องดำเนินการตามมาตรา 46 วรรคสอง แห่งรัฐบัญญัติการจัดสรรที่ดิน (Raumplanungsgesetz – RPG) เจ้าของที่ดินซึ่งได้รับการพัฒนาแล้วในพื้นที่จัดสรรใหม่ อาจไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ สำหรับการก่อสร้างถนนทางเข้า บนพื้นฐานตามมาตรา 46 วรรคสาม แห่งรัฐบัญญัติการจัดสรรที่ดิน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องตรวจสอบอัตราส่วนระหว่างเจ้าของที่ดินกับค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาถนนทางเข้าดังกล่าว

จากตัวอย่างคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นแห่งมลรัฐฟลอริดาบาร์คทั้ง 2 ฉบับดังกล่าว จะเห็นว่า เมื่อศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ถูกโต้แย้งแล้ว ศาลปกครองชั้นต้น มีอำนาจกำหนดแนวทางและกรอบการดำเนินการพิจารณาทางปกครองของฝ่ายปกครองที่ค่อนข้างละเอียดได้ เช่น การกำหนดข้อเท็จจริงที่ฝ่ายปกครองต้องนำมาพิจารณาซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ได้รับการยอมรับโดยคู่กรณี ทุกฝ่ายในศาลแล้ว และศาลปกครองยังคงให้ฝ่ายปกครองมีอำนาจใช้ดุลพินิจพิจารณาตามกฎหมายได้ โดยศาลปกครองจะกำหนดกรอบสำหรับกรณีต่าง ๆ ที่ฝ่ายปกครองอาจเลือกดำเนินการ พร้อมทั้ง ระบุบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อไม่ให้ฝ่ายปกครองดำเนินการขัดต่อกฎหมาย เป็นต้น

สำหรับประเด็นการมีผลของคำพิพากษานั้น เมื่อพิจารณาคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น แห่งมลรัฐฟลอริดาบาร์คที่ LVwG-451-001/R2-2015 ลงวันที่ 3 สิงหาคม ค.ศ. 2015 (พ.ศ. 2558) จะเห็นได้ว่า ศาลปกครองพิพากษาเพิกถอนคำสั่งปฏิเสธคำขอสัญญาต่อสตรีของผู้อยู่อาศัย จึงมีผลให้ผู้ถูกฟ้องคดี ต้องพิจารณาคำขอของผู้ฟ้องคดีอีกครั้ง หรือเท่ากับว่าคำพิพากษามีผลย้อนไปในวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งปฏิเสธ คำขอของผู้ฟ้องคดี ส่วนคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นแห่งมลรัฐฟลอริดาบาร์คที่ LVwG-302-005/R9-2015 ลงวันที่ 2 มีนาคม ค.ศ. 2016 (พ.ศ. 2559) นั้น ศาลปกครองพิพากษาเพิกถอนใบอนุญาตให้เปลี่ยนแปลง การจัดสรรที่ดินทั้งฉบับ เนื่องจากเนื้อหาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งไม่สามารถแยกออกจากคำสั่งทางปกครอง ที่ถูกโต้แย้งได้ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องดำเนินการโดยใช้เครื่องมือทางกฎหมายที่มีอยู่ทำให้กลับสู่สถานะเดิม ก่อนออกคำสั่งทางปกครองที่ถูกโต้แย้งให้สอดคล้องกับความเห็นทางกฎหมายของศาลปกครอง ทั้งนี้ ตามมาตรา 28 วรรคห้า แห่งรัฐบัญญัติวิธีพิจารณาคดีในศาลปกครองชั้นต้น ซึ่ง “สถานะเดิมก่อนออก คำสั่งทางปกครองที่ถูกโต้แย้ง” นี้ เป็นการกำหนดคำบังคับให้มีผลย้อนหลังไปในวันที่ฝ่ายปกครอง ออกคำสั่งทางปกครองที่ถูกโต้แย้งเช่นเดียวกัน

3.2 คำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองของศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย

แม้ว่ามาตรา 42 วรรคสี่ แห่งรัฐบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองสูงสุดและวิธีพิจารณาคดี ในศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ค.ศ. 1985 (พ.ศ. 2528) จะบัญญัติให้ศาลปกครองสูงสุด มีอำนาจวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีซึ่งรวมถึงการพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ตั้งแต่มีการจัดตั้งศาลปกครองชั้นต้นในสาธารณรัฐออสเตรีย ยังไม่พบ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรียที่พิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมายเลย¹⁸ เนื่องจากในการเพิกถอนคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถูกโต้แย้งในกรณีทั่วไป กฎหมาย บัญญัติให้คดีกลับสู่สถานะเดิมก่อนมีการทำคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นที่ถูกโต้แย้ง ตามมาตรา 42 วรรคสาม แห่งรัฐบัญญัติดังกล่าว คดีจึงกลับไปสู่การพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น

¹⁸ Bundesministerium für Finanzen, “Bundesverwaltungsgericht (BVG),” Rechtsinformationssystem des Bundes (RIS), [Online], retrieved from <https://www.ris.bka.gv.at/Bvbwg/> เมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2566.

โดยศาลปกครองสูงสุดไม่จำเป็นต้องใช้อำนาจในกรณีพิเศษตามมาตรา 42 วรรคสี่ แห่งรัฐธรรมนูญเดียวกัน ในการวินิจฉัยประเด็นแห่งคดีด้วยตนเองแต่อย่างใด

3.3 คำพิพากษาเพิกถอนกฎหมายลำดับรองของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย

จากการศึกษาคำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียที่ G7/03 ลงวันที่ 8 มีนาคม ค.ศ. 2004 (พ.ศ. 2547) (G7/03, Erkenntnis vom 08.03.2004)¹⁹ และคำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียที่ G151/05 ua, V115/05 ua ลงวันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ. 2006 (พ.ศ. 2549) (G151/05 ua, V115/05 ua, Erkenntnis vom 06.10.2006)²⁰ พบว่า กรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียมีคำพิพากษาเพิกถอนกฎหมายลำดับรองเป็นไปตามมาตรา 59 แห่งรัฐธรรมนูญ จัดตั้งศาลรัฐธรรมนูญและวิธีพิจารณาคดีในศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ค.ศ. 1953 (พ.ศ. 2496) ประกอบกับมาตรา 139 วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ กล่าวคือ คำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียต้องประกาศว่า เนื้อหาของกฎหมายลำดับรองทั้งหมดหรือบางส่วน ส่วนใดที่ถูกเพิกถอน ด้วยเหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมาย และให้หน่วยงานทางปกครองสูงสุดที่มีอำนาจของสหพันธ์หรือมลรัฐ ประกาศการเพิกถอนกฎหมายลำดับรองนั้นโดยไม่ชักช้า และระบุโดยชัดแจ้งว่า กฎหมายลำดับรอง

¹⁹ คำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียที่ G7/03 ลงวันที่ 8 มีนาคม ค.ศ. 2004

ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียเห็นว่า ข้อ 1 (2) (d) และข้อ 2 วรรคสอง (3) (3.1) (d) และ (3.2) (d) ของกฎกระทรวงเศรษฐกิจแห่งสหพันธ์ (Verordnung des Bundesministers für wirtschaftliche Angelegenheiten) ว่าด้วยค่าธรรมเนียมการใช้ระบบ (Systemnutzungstarife) ซึ่งถูกเพิกถอนโดยคำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียที่ VfSlg. 16.042/2000 ลงวันที่ 5 ธันวาคม ค.ศ. 2000 (พ.ศ. 2543) มีผลตั้งแต่วันที่ 27 มีนาคม ค.ศ. 2001 (พ.ศ. 2544) ตามรัฐกิจจานุเบกษาแห่งสหพันธ์เล่ม 2 หน้า 133 (BGBl. II 133) เนื่องจากกฎกระทรวงดังกล่าว มีผลภายนอกโดยไม่กำหนดระยะเวลาสิ้นสุด ใช้บังคับกับกรณีที่เกิดขึ้นก่อนการเพิกถอนกฎกระทรวงตามคำพิพากษามีผลได้โดยไม่ขัดต่อหลักนิติรัฐในบทบัญญัติรัฐธรรมนูญตามมาตรา 66b วรรคหนึ่ง ประโยคที่สอง และวรรคสอง ประโยคที่สอง แห่งรัฐธรรมนูญอุตสาหกรรมและองค์การไฟฟ้า (Elektrizitätswirtschafts- und -organisationsgesetz – ELWOG) เนื่องจากบทบัญญัติในกฎกระทรวงที่พิพาทไม่มีผลกระทบใด ๆ นอกจากการปรับโครงสร้างย้อนหลังที่เกี่ยวข้องกับระเบียบทั่วไปของค่าธรรมเนียมการใช้ระบบไฟฟ้าเท่านั้น;

Bundesministerium für Finanzen, “Verfassungsgerichtshof (VfGH),” Rechtsinformationssystem des Bundes (RIS), [Online], retrieved from https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Vfgh&Dokumentnummer=JFT_09959692_03G00007_00/ เมื่อ 11 มีนาคม 2566.

²⁰ คำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียที่ G151/05 ua, V115/05 ua ลงวันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ. 2006

ศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียเห็นว่า ประกาศคณะกรรมการกำกับการครอบงำกิจการ (Verordnung der Übernahmekommission) ลงวันที่ 9 มีนาคม ค.ศ. 1999 (พ.ศ. 2542) อาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญการครอบงำกิจการ (Übernahmegesetz – UEBG) ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และมีคำสั่งให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมแห่งสหพันธ์ (Bundesministerin für Justiz) เพิกถอนประกาศดังกล่าวโดยการประกาศในรัฐกิจจานุเบกษาแห่งสหพันธ์ เล่ม 2 (Bundesgesetzblatt II) โดยไม่ชักช้า;

Bundesministerium für Finanzen, “Verfassungsgerichtshof (VfGH),” Rechtsinformationssystem des Bundes (RIS), [Online], retrieved from https://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Vfgh&Dokumentnummer=JFT_09938994_05G00151_00 เมื่อ 11 มีนาคม 2566.

หรือบทบัญญัติมาตราใดของกฎหมายลำดับรองนั้นถูกเพิกถอนโดยคำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ทั้งนี้ คำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียจะไม่กำหนดแนวทางในการดำเนินการหรือการออกกฎหมายลำดับรองใหม่แต่อย่างใด

4. สรุป

ศาลปกครองของสาธารณรัฐออสเตรียมี 2 ชั้นศาลเหมือนศาลปกครองของไทย แต่อำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีแตกต่างจากศาลปกครองของไทยอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย โดยทั่วไปมีอำนาจพิจารณาพิพากษาความชอบด้วยกฎหมายของคำพิพากษาและคำสั่งศาลปกครองชั้นต้น แต่ไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครองซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองชั้นต้น อย่างไรก็ตาม กฎหมายได้ให้อำนาจแก่ศาลปกครองสูงสุดแห่งสาธารณรัฐออสเตรียในการวินิจฉัยความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครองหรือประเด็นแห่งคดีในกรณีที่คดีปรากฏข้อเท็จจริงเพียงพอต่อการทำคำวินิจฉัยและการวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีจะเป็นประโยชน์แก่ความไม่ยุ่งยาก ตรงตามวัตถุประสงค์ และประหยัดค่าใช้จ่าย โดยศาลปกครองสูงสุดจะต้องตรวจสอบข้อเท็จจริงสำคัญให้ชัดเจนและอาจมอบหมายให้ศาลปกครองชั้นต้นดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมก็ได้ ทั้งนี้ ศาลปกครองของสาธารณรัฐออสเตรียไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาความชอบด้วยกฎหมายของกฎหมายลำดับรองซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย

การกำหนดค่าบังคับตามคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายโดยศาลปกครองของสาธารณรัฐออสเตรีย ศาลปกครองชั้นต้นมีอำนาจกำหนดค่าบังคับซึ่งมีผลผูกพันฝ่ายปกครองในการออกคำสั่งทางปกครองใหม่ แต่ต้องไม่ก้าวก้าวการใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครอง ส่วนการกำหนดค่าบังคับตามคำพิพากษาเพิกถอนกฎหมายลำดับรองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย ศาลไม่มีอำนาจกำหนดค่าบังคับที่จะมีผลผูกพันฝ่ายปกครองในการออกกฎหมายลำดับรองใหม่ โดยคำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐออสเตรียผูกพันเพียงแค่ว่าฝ่ายปกครองประกาศการเพิกถอนกฎหมายลำดับรองโดยไม่ชักช้าเท่านั้น